

til at lægge meget mere Vægt paa, hvad Overklassens Organer skriver, end hvad Underklassens egne Blade skriver. Der gør sig ogsaa Misundelse, Jalousi og al den Slags Ting gældende, som meget hurtigt kommer til at ramme den Tillidsmand for Underklassen, der gør sig skyldig i det allermindste, som der kan være noget at sige til.

Men det er maaske godt, det er saadan, jeg klager ikke derover, kun kunde jeg ønske, at Underklassen, de store brede Lag — det gælder Bønderne, og det gælder Arbejderne — hurtigst muligt udvikler sig og vokser op til en saadan Selvbevidsthed, at de ikke vurderer de andre højere end sig selv, at de ikke ser med Snobberi op til nogle fine og fornemme Navne i den Tro, at et Ministerium bliver saa meget bedre, jo mere det pyntes med saadanne Navne. Jeg vil ogsaa ønske for Arbejderklassen her i Landet, at den, naar den kommer til Magten, ikke falder for den Fristelse at sige: vi er saa fattige, usle og underlegne i os selv, at vi maa have noget at pynte os med — og saa henvender sig et eller andet Sted til Folk, der ikke har været med i det demokratiske Arbejde, der ikke er politisk skolede, ikke prøvede i Livets Skole, for at pynte med disse Navne, saaledes som særlig Statsminister Neergaard har været saa tilbøjelig til, naar han skulde danne Ministerium.

Jeg tror, at der i Venstre er en Følelse af, at der var en Fejl første Gang, han gjorde det, som det blev det anden Gang. Det maa da ogsaa være højst ejendommeligt for et Parti, som Venstre, at der, naar de en Dag holder Partimøde, pludselig bliver præsenteret en Herre for dem som Minister, en Herre, som de ikke kender, de har aldrig haft noget med ham at gøre, han har intet som helst Arbejde gjort for Demokratiet, for Bondestanden eller i deres Sags Tjeneste — pludselig faar de ham præsenteret, en fremmed Herre træder ind, som nu skal være en af deres, høre alt, hvad de forhandler indbyrdes, o. s. v. Det maa dog være en ejendommelig Stilling. Jeg ved, at jeg som menigt Medlem ikke vilde finde mig i det i mit Parti, at jeg en Dag fik præsenteret som Minister en Mand, som jeg ikke havde det fjerneste Kendskab til, og jeg vil mene, at et Parti, som bærer sig saadan ad, røber sin egen Underlegenhed, viser et Snobberi, der i Virkeligheden kun er Udtryk for, at den gamle Slavemoral, Slavefølelsen i Underklassen, endnu ikke er forbi. Men Demokratiets Maal, mine Herrer, er, at Slaverne bliver frie Mænd og Kvinder,

at Underklassen bliver Samfundsmedlemmer, at de store, brede Lag vokser op fra Trælledod til Frimandskaar og derfor maaler alle Mennesker med den samme Maalestok.

Vi maa altsaa kræve lige Vilkaar. Vi gør det med Hensyn til Forfatningen, men vi ved, at det kræver et haardt Arbejde at faa Forfatningen omstøbt, saaledes at der bliver lige Vilkaar for Overklasse og Underklasse. Vi kan selv gøre et stort Arbejde for, at der dog i hvert Fald bliver moralsk lige Vilkaar, saa at ikke Overklassen, naar den regerer, kan tillade sig alt, men naar Underklassen kommer op, kan den næsten intet tillade sig. I 7 Aar havde vi et radikalt-socialdemokratisk Ministerium, væsentligt baseret paa Husmandsstanden og Arbejderklassen, og det, de Herrer tillod sig, deres 20 Ministerstorme, Pressekampagne, Bagvaskelsesfelttog mod Udenrigsminister Erik Scavenius, Forsyning af den udenlandske Presse med Bagvaskelser, sendte her fra Landet for at blive kolporteret tilbage igen, grænser til det utrolige. Og det var midt under Krigen. Men nu staar de Herrer op og er moralsk forargede og dybt indignerede over, at vi retter Angreb paa en af deres egne Ministre, som er lige saa sande, som deres Angreb paa Erik Scavenius var løgnagtige.

Denne moralske Indignation er der ingen Grund til. Hvad gjorde de Herrer, der nu i deres Blade taler om Sladder-Kampagne, som deres Hovedorgan i Dag skriver: Det er dog for galt, at Rigsdagens Tid skal opholdes med Sladder, der er andre vigtige Ting, den finansielle Stilling o. s. v. — det kommer nok —, hvad gjorde de Herrer, da de var Opposition, overfor den Regering, vi støttede? Hvad er det for en Tale, at det er Sladder, at vi kræver en Minister til Regnskab for et saadant Forhold, at Finansudvalget forlanger Oplysning om en Ministers Forhold, der dog har været af den Art, at selve Justitsministeren har ladet det komme til Undersøgelse i en Kommission? Er dette at søge denne Sag klart udredet og offentligt rigtigt og alsidigt belyst for hele Folket Sladder? Vilde de have kaldt noget lignende for Sladder i vor Tid, da vort Parti regerede, og de var Opposition? Hvad var hele Færøkommissionen, hele den Maade, hvorpaa den daværende Amtmand for Færøerne kritiserede den daværende Stats- og Justitsminister, i hvilken Anledning der blev nedsat en mægtig Kommission? Hvad var alt det? Det var det, der berettigede ham til at blive Justitsminister. Han havde drillet den daværende Justitsminister og var gammel Højremand, der-